

ned paa Kontoret, mens Studenterne og Kusinen tog ud paa en Spaseretur.

Jørgen Skolelærer satte sig paa sin hævdvundne Plads i Sofaen med sin store Træpibe. Han sad der tungt henskunken i sig selv og bakkede paa Piben uden at mærke, at den var gaaet ud. Der var for ham det underlige ved det store, der var sket, at han i sine Tanker havde oplevet det altsammen for længe, længe siden. Fra sin Ungdom havde han drømt begejstret og lykkeligt om denne Sejrens Dag, havde forestillet sig baade den flagsmykkede By og Røret i Gaderne og de mange glade Ansigter. Kun een Ting var anderledes: han selv, hans egen Glæde, der var forvandlet til Uro og Bekymring ved Tanken om Tyge.

Trods megen Grublen og anstrengt Nattevaagen ved sin Bedepult og Bibel fattede han ikke, at den Alseende, for hvem Hjertets dybeste Afgrunde var som den klareste Dag, havde udvalgt et Menneske som Tyge til Fører for et kristent Folk i dets Kamp for Frihed og Retfærdighed, — en Frafalden, en Vellystning. For den danske Menigheds Skyld og for Tyges egen Frelses Skyld havde han endnu denne Nat anraabt Gud om dog at afvende Forargelsen.

Pludselig hørtes der Musik henne i Gaden. En demokratisk Vælgerforening trak i Procession gennem Byen paa Vej til den folkelige Forsamlingsbygning, hvor Sejren skulde fejres med en Fest.

Jørgen Skolelærer vilde rejse sig for at gaa til Vinduet; men da han saae, at Broderen ikke rørte sig, blev ogsaa